

Димитър Николов

студент, НАТФИЗ

ЧУЙМЕ : „ЧОВЕК НЕ Е ОСТРОВ”

Кофти е да научиш за Джон Дън от роман на Хемингуей, някъде там сред книгите по лавиците в дома на старото ти аз, докато рисуваш кръгчета с цигарата и беседваш с корабкрушеници между страниците. Леглото толкова много прилича на лодка, гребла са ръцете и е толкова кратък сънят, че няма как да не се събудиш мокър в деня.

Странник. Бродник. Бродски...

Не съм бил на остров. Не съм бил остров. Не съм остров. Мога само да оставям следа след всяка крачка, като трохите в гората от онази приказка, за да ме намерят преди да съм го стигнал. Не, че го търся. Отчужден съм. Чужд на себе си. И на хората около мен. Някакво наследство, белег от номадите. Пътувам много (винаги се връщам), правех напук на нашите като малък, живея сам и се опитвам да заспивам вечер, макар че много ме е страх от тъмното.

Днес е рожденият ден на баща ми. Щеше да е жив. Преди три години. И да празнуваме. Отпивам глътка, ей така, дано ме стопли.

Толкова е счупено детето в мен, че единственият шанс е да го глезя, когато го настигам през летата, там в полетата близо до Тюленово...

Звъни ми приятел. Само приятелите отворят вратата на терасата, за да могат обърканите мисли да те оставят за малко, да изпушат по цигара.

Затварям слушалката. Край на разговора. Всичко на място. В главата?

Стените ме чакат на масата. Те са достойна за уважение, джентълменска компания.

Уморени от слушане, на празен стомах, ме слагат да лягам. Обвиват ме с латексовите си ръце и гърди, и тела. Те често го правят. Душат ми душата.

Простете.

И всяка сутрин се моля като разделям клепачите да са си тръгнали, да ги няма. Да го има човека, другия човек, когото обичам, за когото копнеем. Двама е по-близо до остров - тънка мечта (има риск да настине).

Но няма и няма.

Стена до стената и тесни прозорци.

Излизам от вкъщи, броя стъпалата до вратата. На входа. Моля се като изляза навън да ме

заговори непознат, а не да ме блъсне.

И няма и няма.

Ако видите човек на улицата дето тича, да знаете, че сигурно съм аз, макар че това няма значение.

Бягам от възможността да не срещна.

Няма остров, само пътеки.

Ако решите – да бягаме.

Все някога, някъде ще се спрем, да починат нозете.

Ще приседнем на хоризонта, ще си поделим мечтите.

Ако ли не - ви разбирам.

Не е за всеки.

Дъхът на пресекулки, морето в очите.

И парченца от остров.

Сме.

Всички